

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **M. W.**, zastoupena JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **za účasti** osob zúčastněných na řízení; **I) NORD BOHEMIA GOLF, s. r. o.**, se sídlem Janov 223, **II) KREDIT DĚČÍN, a. s.**, se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 3/3, a **III) České Radiokomunikace, a. s.**, se sídlem Praha 6 – Břevnov, Skokanská 2117/1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2010, č. j. 365/UPS/2010-6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2014, č. j. 15 A 9/2011 – 108,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2014, č. j. 15 A 9/2011 – 108, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2010, č. j. 365/UPS/2010-6, bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále „stavební úřad“) ze dne 31. 5. 2010, č. j. OSU/57420/2010/Hm, kterým byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ad I) [dále též „stavebník“] povolena stavba „*Ubytovací kapacita se zařízením pro sport a relaxaci na pozemcích p. č. 362, 427/14, 354/2, 367, 374/3, 906, 427/1, 910/16 v k. ú. Janov u Hřenska*“. Změna rozhodnutí stavebního úřadu spočívala v doplnění výroku o podmínky č. 12, 13 a 14 týkající se skryvky zeminy, eliminování vlivů výstavby v okolí staveniště optimalizací pracovních postupů a průjezdnosti přístupových cest k zařízení staveniště pro další osoby.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“). Žalobkyně poukazovala v žalobě především na změny návrhu proti územnímu řízení, nedostatečné vypořádání svých námitek ohledně imisí pachu a narušení pohody bydlení. Dále namítala ohrožení svého pozemku podmáčením dešťovými vodami a uplatnila výhrady proti geologickému a hydrogeologickému posudku RNDr. P. S. zaměřenému na vsakování (utrácení) dešťových vod. Žalobkyně též uplatnila námitky týkající se nevyhovujících parametrů příjezdové komunikace, která dle jejího názoru nebyla způsobilá k nárůstu osobní dopravy.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem

Krajský soud žalobu zamítl. Při jednání provedl důkaz geologickým a hydrogeologickým posudkem z roku 2011, zaměřeným na utrácení dešťových vod do horninového prostředí, zpracovaným RNDr. P. S. a P. V. Tento posudek byl soudu předložen stavebníkem, který nechal provést žalobkyní požadovaný hydrogeologický průzkum přímo v místě plánovaných zasakovacích nádrží. Stavebník uváděl, že výsledek průzkumu potvrdil závěry předchozího posudku a že ze závěru posudku jednoznačně vyplývá, že vsakováním dešťových vod nejsou ohroženy jiné zdroje podzemní či povrchové vody, nejsou ohroženy stávající ekosystémy a je vyloučeno případné ovlivnění staveb, pozemků či jiných zařízení.

Soud provedl důkaz čtyřmi fotografiemi, zachycujícími výkop prováděný žalobkyní podle jejího sdělení na parcele č. 361 v k. ú. Janov u Hřenska. Zástupce žalobkyně rovněž při jednání uplatnil výhrady proti hydrogeologickému posudku z roku 2011. Jednání soudu proto bylo odročeno za účelem provedení výsledku zpracovatelů posudku RNDr. P. S. a P. V., který byl proveden při následujícím jednání.

Krajský soud posoudil jako nedůvodnou námitku žalobkyně týkající se odlišností vnitřního uspořádání stavby navrženého stavební dokumentací pro stavební řízení od obsahu stavební dokumentace předložené v územním řízení. Ve vztahu k funkčnímu využití jednotlivých místností a jejich vybavení různým relaxačním zařízením soud dospěl k závěru, že jde pouze o drobné odchylky, neboť funkce jednotlivých místností zůstává zachována a stále se jedná o prostory k relaxaci. Podstatné je, že se nemění stavba co do svého umístění, tvaru, půdorysné velikosti a výšky. Ve vztahu k bungalovům krajský soud uvedl, že jejich celkový počet v dokumentaci z územního a stavebního řízení je stejný. Jedná se o 10 bungalovů: v územním řízení (4+5+1) oproti stavebnímu řízení (8+2). Velikost, umístění staveb, jejich výška ani tvar se nezměnily. Změnilo se pouze vnitřní uspořádání bungalovů. Původně měla být celková kapacita uvedených bungalovů 76 lůžek (8x dvoulůžkový, 5x osmilůžkový, 1x čtyřlůžkový apartmán). Po změnách ve stavebním řízení poklesl počet lůžek na 60 (8x čtyřlůžkový, 8x dvoulůžkový, 2x čtyřlůžkový a 2x dvoulůžkový apartmán). Snížením celkového počtu lůžek došlo ke snížení kapacity celého areálu a tato změna vychází vstříc zájmům žalobkyně. Touto změnou tedy nemohlo dojít k zásahu do jejích práv.

Dále se krajský soud zabýval námitkami žalobkyně ohledně spotřeby vody a zatížení místní čističky odpadních vod, námitkami týkajícími se neodpovídajících

pokračování

parametrů příjezdové komunikace a námitkami ohledně imisí pachu a hluku a narušení pohody bydlení.

K námitce případného ohrožení žalobkyně imisemi v podobě podmáčení půdy vsakováním dešťových vod krajský soud uvedl, že žalobkyně již v územním řízení namítala, že původní geologický a hydrogeologický posudek RNDr. P. S. byl vyhotoven pouze na základě údajů převzatých z knihy *Herčík a kol. Hydrogeologická syntéza české křídové pánve, 1987*, nikoliv na základě faktického geologického průzkumu v místech, kde mají být umístěny zasakovací jámy. Tuto námitku uplatnila žalobkyně i v žalobě, kterou se domáhala přezkoumání územního rozhodnutí. Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2010, č. j. 15 Ca 170/2009 - 71, zrušil územní rozhodnutí pro vady řízení, spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu žalovaným. Z původního hydrogeologického posudku totiž nebylo patrné, zda údaje o geologickém profilu v něm uvedené vycházejí ze skutečnosti nebo z citované literatury. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně nedostala odpověď na to, zda hrozí podmáčení jejích pozemků a zda navrhované stavební řešení bude dostatečné. Krajský soud dále uvedl, že bude třeba, aby žalovaný doplnil odvolací řízení výsledkem RNDr. P. S. za účelem vysvětlení či doplnění údajů v posudku tak, aby žalovaný mohl odpovědně posoudit důvodnost uvedené námitky žalobkyně. Následující kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 13. 4. 2012, č. j. 2 As 47/2011 - 107. Rozhodnutí žalovaného ve stavebním řízení (jež je nyní předmětem soudního přezkumu) však bylo vydáno ještě před vydáním citovaného zrušujícího rozsudku krajského soudu. Krajský soud poukázal také na to, že za nastalé situace se podle výslovné dikce stavebního zákona již nevydává územní rozhodnutí [srovnej § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“)].

Krajský soud provedl důkaz novým hydrogeologickým posudkem RNDr. S. a P. V. z roku 2011 a dospěl přitom k závěru, že nový posudek osvědčil správnost předpokladů, z nichž vycházely správní orgány v rámci stavebního řízení. Složení geologického profilu odpovídá profilu uvedenému v původním posudku, který byl podkladem pro územní i stavební řízení. Z nového hydrogeologického posudku vyplývá, že utrácení dešťových vod pomocí vsakovacích studní je dostatečná ochrana před podmáčením nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně.

Ze svědeckých výpovědí zpracovatelů posudku jednoznačně vyplynulo, že oba byli přítomni při hloubení sond a že skutečně došlo k provedení sond v místech vyznačených v posudku (u hranic s pozemkem žalobkyně). Krajský soud též uvedl, že strojové hloubení sond bagrem a dokumentace geologického profilu obou sond zachycená v novém posudku, je zcela transparentní a dostačující pro účel posudku. Krajský soud rovněž neměl pochybnosti ohledně odborné způsobilosti vyhotovitelů posudku ve vztahu k utrácení dešťových vod. Na věrohodnosti předmětného posudku neubírá ani to, že nebyla provedena vsakovací zkouška v předmětných sondách. Zjištěná mocná vrstva štěrkopísku a následně i pískovce má dostatečnou absorpční kapacitu, aby nedošlo v důsledku utrácení dešťových vod ke zvednutí hladiny spodní vody. Podle názoru krajského soudu je nový posudek dostatečným podkladem pro závěr, že nebude zasaženo do práv žalobkyně řešením zasakování dešťových vod a že nedojde k podmáčení pozemku žalobkyně ani pozemků, na kterých byla povolena stavba.

Důkaz fotografiemi z výkopu žalobkyně na jejím pozemku je zcela v souladu se závěry nového hydrogeologického posudku. Soud též doplnil, že podle výpovědi RNDr. S. nemají vrstvy zjištěné při povrchu ideální vsakovací schopnosti, proto byla sonda vedena dále, až bylo dosaženo pískovcové vrstvy, která má již výrazně lepší vsakovací schopnosti, neboť má velmi dobrou propustnost. Tomu odpovídají i objekty navržené v posudku ke vsakování dešťových vod. Tyto objekty byly koncipovány tak, aby byly vedeny hlouběji, byla překonána hůře prostupná vrstva a voda byla odvedena do vrstvy s vysokou vsakovací schopností.

Uvedená skutková zjištění považoval krajský soud za dostatečná, a proto další důkazní návrhy zamítl.

Kasační stížnost

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 12. 11. 2014. Důvody kasační stížnosti explicitně neuvedla, podle obsahu kasační stížnosti však odpovídají ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Podle stěžovatelky se krajský soud dostatečně nevypořádal s jejími námitkami a neodůvodnil, z jakého důvodu nepřipustil vyhotovení jí navrhovaného znaleckého posudku. Stěžovatelka upozornila na fakt, že předložený posudek není znaleckým posudkem. Navíc byl vypracován až po podání žaloby, proto jej stavební úřad neměl k dispozici při svém rozhodování.

Stěžovatelka namítá také jiné vymezení stavby v územním rozhodnutí a v rozhodnutí o stavebním povolení a k nim náležející projektové dokumentaci. Konkrétně se podle ní jedná u objektu SO 01 o to, že v I. NP tohoto objektu jsou podle dokumentace ze stavebního řízení plánovány aerobní stroje, kryosauna a masážní vana místo technických místností, masáží, posilovny a solária navržených v projektu z územního řízení. Ve II. NP tohoto objektu je oproti sociálnímu zázemí a technickým místnostem (projekt pro územní řízení) navržen v projektu pro stavební řízení ochlazovací bazének. U objektu SO 2 ve II. NP došlo ke změnám spočívajícím v tom, že podle projektu ze stavebního řízení nemá půdní prostor. Dále se v něm místo čtyř bungalovů typu V1 zahrnujících dva čtyřlůžkové apartmány, pěti bungalovů typu V2 zahrnujících osmilůžkové apartmány a jednoho bungalovu typu V3 zahrnujícího čtyřlůžkové apartmány pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace, má nacházet osm bungalovů V1 zahrnujících jeden čtyřlůžkový apartmán a jeden dvoulůžkový apartmán a dva bungalovy typu V2 zahrnující jeden čtyřlůžkový apartmán a jeden dvoulůžkový apartmán. Bungalov typu V3 není zahrnut v projektu pro stavební řízení žádný. Podle stěžovatelky má tento nárůst vliv na imise v podobě hluku, znečištění a prachu z automobilů.

Druhá námitka stěžovatelky se týká hrozícího podmáčení jejího pozemku v důsledku nedostatečného řešení zasakování dešťových vod ze stavby. Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nijak nevypořádal s existencí normy ČSN 75 9010 – Vsakovací zařízení srážkových vod. Zároveň podle názoru stěžovatelky soud nezohlednil, že od roku 2008 existuje dokument České asociace hydrogeologů *Metodický pokyn ČAH č. 1/2008* –

pokračování

Vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k zasakování odpadních vod do půdních vrstev, podle něhož se postupuje i při provedení kvalitního posouzení zasakování dešťových vod.

Stěžovatelka namítá, že v předloženém posudku není uvedeno datum jeho zpracování, chybí také datum provádění technických prací, není uvedeno, jak byly provedeny sondy, kdo a kdy je prováděl a pořizoval prvotní geologickou dokumentaci. Nebyla ani provedena vsakovací zkouška; uvedený koeficient filtrace je tedy pouhý odhad. Nebyl proveden výpočet bilance vsaku celkového množství srážkových vod, není jednoznačně prokázáno, že nedojde k ovlivnění okolních staveb, které jsou podsklepeny a jsou umístěny ve spádu terénu jihozápadně od místa vsakování. V posudku jsou jako doporučené řešení navrženy vsakovací zářezy. V projektu „Vybudování ubytovací kapacity se zařízením pro sport a relaxaci“ zpracovaném Ing. Mertlem jsou zakresleny vsakovací studny bez specifikace jejich konstrukce. Zasakovací studny jsou navrženy do hloubky 7m, což je pravděpodobně hluboko pod úrovní základů sousední nemovitosti, nicméně není známa aktivní vsakovací zóna, a pokud je studna navržena chybně, může hladina nově vzniklého mělkého kolektoru ovlivnit základy budov ve směru proudění podzemní vody. Základové poměry navíc může hodnotit pouze osoba způsobilá v geotechnice nebo inženýrské geologii, ne hydrogeolog. Nedostatky nemůže zhojit ani provedený výslech svědků, neboť posudek předložený stavebníkem vykazuje celou řadu nedostatků a nepřesností.

Krajský soud neprovedl znalecký posudek, neprovedl ohledání místa, ani jiné důkazy navržené stěžovatelkou k prokázání jejích tvrzení. Soud se rovněž nevyjádřil k námitkám stěžovatelky, že závazná stanoviska dotčených orgánů nejsou dostatečně odůvodněna, protože z nich není patrné, jak ke svým závěrům dotčené orgány dospěly. Stěžovatelka také namítá, že jí byl krajským soudem doručen nový hydrogeologický posudek pouze několik dní před jednáním, ač jej soud měl k dispozici tři roky. Z uvedených důvodů proto navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 5. 2. 2015. Uvedl, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje. K námitce stěžovatelky týkající se změny projektové dokumentace ve stavebním řízení oproti územnímu řízení ve shodě s krajským soudem uvedl, že došlo ke snížení ubytovací kapacity bungalovů o 16 lůžek, což znamená snížení imisí. Zdůraznil, že odchylky navíc nejsou natolik zásadní, aby se dalo hovořit o změně územního rozhodnutí či o jiném předmětu územního a stavebního řízení. Zdůraznil, že účel objektu i funkce jednotlivých místností zůstávají zcela zachovány, zachováno zůstalo i umístění objektů, jejich půdorysné rozměry, výška a tvar. Dílčím způsobem se změnilo pouze uspořádání interiéru, které žádným způsobem nemění dříve vydané územní rozhodnutí.

K argumentaci stěžovatelky napadající nový hydrogeologický posudek žalovaný uvedl, že stěžovatelka měla po celou dobu řízení možnost předložit vlastní odborný posudek. Její snahy lze považovat za účelové, směřující k protahování řízení. O zpracování nového posudku byla stěžovatelka informována krajským soudem již dne 20. 5. 2010, jak sám její zástupce uvedl v přípisu žalovanému ze dne 6. 6. 2011. Stěžovatelka tak měla možnost nahlédnout do soudního spisu již v roce 2010 a posudek prostudovat. Žalovaný

trvá na správnosti závěrů obou posudků, které nemohou být zpochybněny laickými a nepodloženými argumenty stěžovatelky. K námitce stěžovatelky, že nový hydrogeologický posudek byl zpracován až po podání žaloby a nebyl tak podkladem pro územní ani stavební řízení, žalovaný uvedl, že účelem nového posudku bylo pouze potvrdit závěry posudku, který byl předložen již v územním řízení. Krajský soud ani Nejvyšší správní soud nezpochybnily při přezkoumávání rozhodnutí vydaného v územním řízení věcnou správnost předchozího posudku, ale požadovaly jeho doplnění o údaje, zda a jaký konkrétní průzkum byl proveden. Nový posudek požadované údaje obsahoval a potvrdil správnost závěrů posudků původního. Krajský soud dále řádně doplnil dokazování výsledkem zpracování posudku.

Námítku, že se krajský soud nevypořádal s normou *ČSN 759010 a Metodickým pokynem ČAH č. 1/2008*, uplatnila stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, což je nepřípustné. S námitkami stěžovatelky ohledně měření imisí při vypracování závazných stanovisek se krajský soud vypořádal na str. 14 napadeného rozsudku. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení ad I) se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 25. 2. 2015. Předně zdůraznila, že dopady namítaných vlivů do subjektivních práv stěžovatelky jsou pouze teoretické a vyjádřila přesvědčení, že ze strany stěžovatelky se jedná o šikanózní výkon práva. Zdůraznila, že krajský soud důsledně zdůvodnil, proč považuje dosud provedené důkazy za dostatečné, a teprve poté nepřipustil další důkazy v projednávané věci. Stěžovatelka neuvedla jediný důvod, proč není správný závěr soudu, že odchylky projektu předloženého ve stavebním řízení od projektu z územního řízení jsou pouze nepodstatné.

Názor stěžovatelky o nesprávném řešení vsakování dešťových vod považuje stavebník za spekulativní a připomíná, že v případě špatného provedení vsakování dešťových vod by byla dána jeho civilní odpovědnost vůči stěžovateli. To však nelze předjímat *ex ante*. Stavebník navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a žádá, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, včetně náhrady nákladů za zastoupení advokátem.

Osoba zúčastněná na řízení ad II) uvedla k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti pouze to, že se s vyjádřením žalovaného ztotožňuje a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

pokračování

Stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti dva stěžejní okruhy námitek, a to námitky proti změnám projektu, který byl podkladem pro stavební řízení vůči projektu pro územní řízení, a dále námitky proti posouzení hrozících imisí v podobě podmáčení jejího pozemku zasakovanou dešťovou vodou.

K prvnímu okruhu námitek Nejvyšší správní soud uvádí, že účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení zákon odvozuje od dotčení jejích práv zamýšlenou stavbou. To vyplývá z ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, podle něhož je účastníkem stavebního řízení „*vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno*“. Proto pro stavební řízení i pro řízení před správními soudy mohou být relevantní jen takové námitky stěžovatelky, které se vztahují k dotčení jejího vlastnického práva (srovnej obdobně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71, vše na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se závěrem krajského soudu v projednávané věci, že změny v řešení vnitřní dispozice obytných bungalovů nemohou samy o sobě nijak zasáhnout do právní sféry stěžovatelky, zůstávají-li umístění staveb, jejich rozměry, tvar a předpokládaný způsob budoucího využití shodné jako v projektu pro územní řízení. Stěžovatelka argumentuje větším zatížením svého pozemku imisemi hluku, znečištěním a prachu z automobilů. Tato argumentace je však zjevně lichá, neboť řešením navrženým pro stavební řízení poklesla kapacita obytných budov na 60 lůžek oproti 76 lůžkům, (o více než 12 %), které předpokládal projekt pro územní řízení. Snížením kapacity ubytovacích zařízení tedy naopak dojde k poklesu ohrožení imisemi, jichž se stěžovatelka obává.

Po přezkoumávání rozsudku krajského soudu v intencích druhého hlavního okruhu námitek stěžovatelky (nebezpečí imisí zasakováním dešťové vody na její pozemek), Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že původní hydrogeologický posudek z roku 2008 byl zpracován jako podklad pro projekt „*SO 02 – objekty pro ubytování*“. Z výkresů relevantní projektové dokumentace vyplývá, že vsakování dešťových vod z objektů bude řešeno dvěma vsakovacími studnami. Výkres projektu schéma vsakovací studny neobsahuje, pouze odkazuje na hydrogeologický posudek. Stejně tak činí technická zpráva, pokud jde o provedení vsakovacích studní. Původní hydrogeologický posudek z roku 2008 obsahuje schéma vsakovací studny o hloubce 7 m s vnitřním akumulacním prostorem o hloubce 3 m. Jen toto řešení vsakovací studny bylo součástí projektu, který ve stavebním řízení schválil stavební úřad a je tedy pro provedení stavby podle stavebního povolení závazné. (Jeho případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu, jak je uvedeno v podmínce č. 1 stanovené rozhodnutím stavebního úřadu pro provedení stavby.) Krajský soud se tak správně pokusil pomocí nového hydrogeologického posudku z roku 2011 pouze verifikovat správnost původního hydrogeologického posudku z roku 2008. Není však zřejmé, z čeho vyplývá zjištění krajského soudu, že nový hydrogeologický posudek z roku 2011 potvrdil závěry původního hydrogeologického posudku z roku 2008.

Nelze totiž přehlédnout, že nový hydrogeologický posudek z roku 2011 navrhuje odlišné technické řešení vsakovací studny. Ta má mít i podle nového posudku celkovou hloubku 7 m, počítá však s výrazně větším akumulacním prostorem o hloubce 4,2 m. Ani zjištěný geologický profil není shodný jako v původním posudku. Podle původního hydrogeologického posudku z roku 2008 byl zjištěn tento geologický profil: 0,0 m - 0,2 m

<i>humózní</i>	<i>jílovitá</i>	<i>vrstva;</i>
0,2 m – 0,7 m – jílovitá prachovitá hlína slabě písčitá; 0,7 m – 1,2 m slabě písčitý jíl; 1,2 m – 2,0 m písčitá hlína s jílovitou příměsí a úlomky; 2,0 m – 4,0 m písčitý jíl s polohami jílovitého písku s úlomky kvartér; 4,0 m – pískovec. Podle nového hydrogeologického posudku z roku 2011 byl zjištěn geologický profil: 0,0 – 0,4 m humózní hlína písčitá až prachovitá s organickou příměsí; 0,4 m – 0,6 m jemná písčito – prachovitá hlína velmi slabě jílovitá příměs, zjištěné drobné opracované úlomky pískovce s úlomky pískovce do 1,0 cm; 0,6 m – 1,2 m rezavě louhovaný hlinitý písek (prachovité vločky) výskyt úlomků pískovců vel. 5 – 7 cm. Úlomky jsou částečně opracované v množství cca 10 – 15 %; 1,2 m – 2,1 m písek až štěrky, nestejně zastoupení pevných pískovců do vel. 10 cm od 15 – 30 %. Písek je střední zrnitosti s minimální příměsí jílových částic; 2,1 m – 3,1 m štěrkopísek, zcela zvětralý pískovec, eluvium, dobře těžitelné pevné částečně opracované úlomky pískovce. Úlomky jsou lámatelné v ruce. Velikost od 5 – 25 cm cca 30 až 40 %. V dosažené hloubce ještě není vyvinuta pravidelná kostra; zvětralý, ale kompaktnější pískovec lze očekávat v hloubce okolo 4,00 – 5,00 m.		

Tyto nikoli bezvýznamné rozdíly obou hydrogeologických posudků nebyly v průběhu řízení před krajským soudem nijak vysvětleny. Nevyjadřuje se k nim samotný nový hydrogeologický posudek z roku 2011 a nebyly objasněny ani výsledkem zpracovatelů obou posudků. Není tak jasné, z čeho krajský soud dovodil, že složení geologického profilu odpovídá profilu uvedenému v původním posudku a že nový posudek osvědčil předpoklady, ze kterých vycházely správní orgány ve stavebním řízení. Nový hydrogeologický posudek v popisu vsakovacích studní uvádí řešení s významně větším objemem akumulacího prostoru, který v podkladech pro stavební řízení obsažen rozhodně nebyl. Krajský soud tak nesprávně zjistil skutkový stav, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud tedy v dalším řízení doplní skutková zjištění tak, aby bylo možné spolehlivě posoudit, zda technické řešení vsakovacích studní, navržené původním hydrogeologickým posudkem z roku 2008 (který je součástí závazného projektu pro stavební řízení), je dostatečné k ochraně žalobkyně před podmáčením jejího pozemku dešťovými vodami ze sousední stavby. Přispět k tomu může rovněž přesvědčivější srovnání a vysvětlení rozdílů hydrogeologických posudků z roku 2008 a 2011, případně též vypracování znaleckého posudku, který navrhovala stěžovatelka při jednání před krajským soudem dne 1. 10. 2014.

Jelikož nový hydrogeologický posudek z roku 2011 není za stávající důkazní situace dostatečným podkladem pro potvrzení závěrů původního hydrogeologického posudku z roku 2008, bylo by nadbytečné se vyjadřovat k námitkám stěžovatelky napadajícím tento nový hydrogeologický posudek. Jeho důkazní hodnota pro posouzení technického řešení obsaženého v projektu pro stavební řízení bude záviset až na postupu krajského soudu v dalším řízení po zrušení jeho nynějšího rozsudku.

Námitku týkající se normy ČSN 75 9010 a Metodického pokynu ČAH č. 1/2008 stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuplatnila a kromě toho je smysl námitky nejasný. Není zřejmé, zda se stěžovatelka domnívá, že nový hydrogeologický posudek

pokračování

z roku 2011 nesplňuje požadavky těchto norem, případně z jakých důvodů. Tato námitka tedy není projednatelná.

Žalobními námitkami stěžovatelky ohledně nedostatků závazných stanovisek pro stavební řízení se krajský soud zabýval na str. 14 rozsudku napadeného kasační stížností. Především uvedl, že jde o námitky, které měla stěžovatelka uplatnit v územním řízení a které proto nemohla uplatnit ve stavebním řízení s ohledem na § 114 stavebního zákona. Stěžovatelka s tímto závěrem krajského soudu v kasační stížnosti nijak nepolemizuje, pouze namítá, že krajský soud tyto její námitky opomenul. Toto tvrzení stěžovatelky však není pravdivé a její námitka tak není důvodná.

Pokud stěžovatelka namítá, že jí byl nový hydrogeologický posudek doručen pouze několik dní před jednáním, je třeba připomenout, že podle obsahu spisu krajského soudu bylo zástupci stěžovatelky spolu s poučením ze dne 24. 5. 2011 zasláno vyjádření žalovaného k žalobě, které mu bylo doručeno podle doručenky dne 26. 5. 2011. V tomto vyjádření žalovaný uvedl, že stavebník nechal zpracovat nový hydrogeologický posudek a že tento posudek byl předložen krajskému soudu současně s vyjádřením k žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku žaloby. Stěžovatelka se tedy o existenci nového hydrogeologického posudku dověděla od krajského soudu prokazatelně již 26. 5. 2011. Od této doby až do jednání, které proběhlo dne 30. 7. 2014, měla stěžovatelka možnost nahlédnout od spisu a seznámit se s obsahem nového hydrogeologického posudku. Tento posudek byl též zástupci stěžovatelky fyzicky zaslán spolu s přípisem krajského soudu ze dne 1. 7. 2014 a doručen podle doručenky dne 2. 7. 2014. Stěžovatelka jej tedy měla k dispozici téměř měsíc před jednáním krajského soudu. Ani tato námitka stěžovatelky proto důvodná není.

Nejvyšší správní soud nicméně posoudil kasační stížnost jako důvodnou, neboť shledal opodstatněným stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v novém rozhodnutí, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 103 odst. 4 s. ř. s.), rozhodne též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu